Ч. 138. Второк 5 липня (22 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-япаньска війна.

З великим напруженем цікавости виглядає весь сьвіт найблизших подій на поли росийско-япаньскої війни. Як звістно, сполучені армії ґенералів Оку і Курокого, здаєсь ще при помочи ґен. Нодзу заатакували рівночасно Росиян на цілій лінії і взялись форсувати переходи через гори а іменно передолини Далїн, Феншуілїн і Модулїн. Японцї заняли були як перехід Далїн так Феншуілїн, а сей послідний по особливо завзятій борбі. Росияни уступили ся аж до місцевости Сімучен, що лежить вже недалеко Гаічен, міста, коло котрого знаходить ся тепер головна росийска сила під командою ґен. Куропаткіна.

Що нараз стало ся, годі зрозуміти. Вісти з росийскої сторони дали знати, що Японцї без якоїсь видимої причини уступають із занятих позиций. Самі Росияни в першій хвили не могли знайти не то поясненя а росийска аґенция телеґрафічна в телеґрамі з пятниці, (котру наші телеґрафи недокладно повторили) ставила слідуючий здогад: „Японцї уступають назад із своїх становищ занятих в передолинах. Цїлию їх руху на Ляоян було очевидно крити марш армій ґенералів Оку і Курокого до Фенванчен. Сей марш має пересунути операцийну лінію в сторону Кореї а то в виду скріплень, які одержали Росияни і в виду небезпечности, що Росияни могли би їх замкнути на півострові Квантун“.

Із сеї депеші видко аж надто виразно, що самі Росияни не знали, що стало ся, длячого Японцї вертають і старали ся то пояснити о скілько можна користно для себе. В першій хвили було сказано, що Японцї лиш „крили“ марш на Фенванчен. Се само вже мусїло підозріло виглядати, бо нїяка армія не бере ся форсувати переходи через гори на то, щоби крити марш перед войском, що стоїть поза горами. То була та незручна видумка зі сторони росийскої аґентиї телеґрафічної, що хиба могла бути обчислена лиш на найтемнїйші круги росийскої суспільности. Дня 30 червня вислав був з Гаічена полковник Ґедке таку телеґраму до „Berl. Tagebl.“: Дня 27 червня рушили Японцї наперед на цілій лінії межи Саімацї на півночи а Сюнечин на полудни. З найбільшою силою виступили против переходу Далїн, де 7 росийских баталїонів і 2 батериї боронили ся через цілий день против перемагаючої сили. Дня 28 виступило против Японцїв 40 росийских баталїонів під проводом самого Куропаткіна з Дашічао. Японцї почали тоді уступати на цілій лінії та й вступили ся також і з передолини Далїн. Наконець дня 1 с. м. петербурский „Правит. Вестнїк“ подав був таку урядову вість про борбу в передолинї Далїн: Коли ґенер. Левестан зміркував сили і наміри неприятеля, уступив ся з передолини і вернув назад на позициї коло Сючен. Але неприятель застановив атак на передолину, котру опісля наше войско знову заняло.

Із повисшого виходить ясно, що Японцї добровільно уступили ся із передолин, через котрі форсували перехід і пізнїйша хвальба з росийскої сторони, що Японцїв відперли нїби то віддїли ґен. Мищенка і ґен. Келлера, єсть очевидно дуже натягнена. Але насуває ся тепер питане: що спонукало Японцїв до такої наглої і рішучої зміни? Дехто доказує, що дощі, які тепер настали в Манджуриї, не дають можности рушити ся анї кроком наперед. З другої же сторони кажуть, що се був лиш маневр Японцїв, котрий мав на цїли збаламутити Куропаткіна так, щоби він не міг поміркувати, що Японцї наміряють і був змушений так розмістити своє войско, щоби Японцї опісля могли его тим лекше побити.

Се можлива річ і такий здогад навіть би вже потверджував ся, скоро би лиш правдиві були слідуючі вісти. З Петербурга доносять іменно: Японцї перейшли Далїн і їх армія знаходить ся вже у віддалі 48 кільометрів від

---

18)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

XXV.

Про другу стару паню з дому під ч. 1235 в часописях нічого не згадувало ся. І про Анну не згадувано, а она часто думала зітхаючи о Матвію, що так щез без слїду. Як голка пропав чоловік і сама она видавалась собі немов човен загнаний в тиху річну пристань. Кождого дня, скоро лиш муж і столівники старої панї відійшли, вбігала она як невидима русалка до пустих комнат, стелила постіль, замітала підлогу, а раз в тиждни мила вікна і ґазові лямпи. Кождого дня виносила сьміте на улицю і кидала его до коша, з котрого забирали его відтак міскі вози, варила обід для паньства і двох столівників, що у них харчували ся. Два рази на місяць ходили разом з панию до церкви... — Взагалї видавалось їй в тїй закутинї всьо так як дома. Всьо було до тої степени таке саме як дома, що дївчинї нераз серце стискало ся від смутку: чого она сюди приїхала, чого стрітив еї той великий, задумчивий і дивний чоловік, що сказав: „Моя доля, дитино, буде й твоєю“... Молодий Джон і Дима не показували ся. Єї житє плило одностайно з дня на день, а всї они були подібні як капля води один до другого.. Она найшла тут знов вітчину, ту саму, за котрою Лозиньский так зітхав, — і нераз гірко плакала в своїй маленькій, тїсній кухонцї в сутеренах... І нераз бажала повороту тої хвилї, коли слухала Матвія, замість молодої жидівки... Завернути і розпочати инше житє, глядати иншої долї, може гіршої але иньшої...

Раз на еї велике зачудоване приніс їй листонос лист. На куверті стояла цїлком виразно еї точна адреса писана по анґлїйски, а над нею вибита була печатка: „Союз домашних служниць“. Позаяк она не розуміла по анґлїйски, удала ся до старої панї з просьбою, аби їй перечитала лист. Панї недовірчиво поглянула на неї і сказала:

— А, красно! Ти вже в змові з тими бунтівниками!

— Я нічого не знаю — відповіла Анна.

В листі була лише друкована відозва з зазивом, аби приступити як член до товариства. Адреса товариства і висота членьскої вкладки були також подані. Висота вкладки здивувала Анну, коли стара панї переложила їй глумливим голосом відозву... Але дївчина сховала лист і деколи виймала его вечером та задумчиво глядїла на него чудуючи ся; хто еї знав в тім краю і хто замітив, що так точно виписав на адресї еї назвище?

То було вскорі по тім, коли она наймила ся на службу. А кілька днїв пізнїйше сказали їй панї строгим голосом таку новину:

— Красні річи, треба признати, наробив той твій... Матвій, чи як він називає ся! — сказала панї. — І вір тут чоловікови з виду. Видавав ся такий тихий і спокійний.

— А щож таке? — спитала Анна неспокійно.

— Поліцияпта убив, ось що!

— То не може бути! — скрикнула дївчина мимохіть.

Стара панї показала їй пачку ґазет, яку приніс еї чоловік, коли вже досить добре виснило ся, хто був тим загадочним чоловіком. З рисунку годї було добре пізнати добродушну стать Лозівця, хоч деякі черти, як і вигляд бороди були вірні. В слїдуючім числї був поданий портрет Дими, сим разом в білій хлопській свиткї і косматій шапцї і було сказано, що то земляк ославленого дикуна. Стара панї наложила очиці і читала цїлий день ґазети, переповідаючи від часу до часу і Анні то, що вичитала. Она сама незвичайно здивувала ся, коли дізнала ся, що Матвій прийшов на мітинґ, де взяв участь як провідник шайки Італїянців, що розбили поліцию і старали ся наклонити товпу безробітних до рабованя положених в сусїдстві склепів.

— А який він видав ся тихий і смирний — сказала стара панї, задумуючись і уявляючи собі покірну стать Матвія, его темно-синї очи і его притакуваня на еї бесїду... Так, так! І вірити тут виглядови чоловіка.

Навіть на Анну глядїла трохи недовірчиво і була готова бачити в нїй спільницю того небезпечного чоловіка, однако щирий погляд дївчини розвіяв еї побоюваня.

— Він дуже прудкий — сказала Анна сумно, пригадуючи собі на страшну хвилю з Паддім... І... і знають панї... Тут стоїть написане: він сягнув устами до руки... отже він...

головної сили Куропаткіна. Мінїстер війни не вірить, щоби ґен. Куропаткін зважив ся на велику битву, але думає, що він зачне зараз назад вертати. Битви сподївають ся під Сїмученом. На поли війни упали великі дощі. Вістий о нових борбах не вільно подавати. — З Ляояну доносить знов специяльний кореспондент „Daily Express-а“: „Три японські дивізиї посувають ся скоро до Ляояни від всходу. Стоять вже в Ляндєнсан 18 кільометрів від тої місцевости. Ґенерал Келлер завернув назад зі своїми силами до позиций на фронтї Ляояну, де прийде до рішаючої битви.

Новинки.

Львів дня 4-го липня 1904.

— **Іменованя.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував провізоричних учителїв і суплєнтів дїйстними учителями в державних середних школах: дра Т. Сїнку з Подгужа в ґімн. сьв. Анни в Кракові: Вол. Шихульского з Самбора, з признанєм єму veniam aetatis в ґімн. польскій в Тернополи; Вол. Бандровского зі Львова до ґ. II в Ряшеві; Каз. Сосновского з Кракова в ґімн. в Новім Санчи; Вол. Янковского зі Львова в шк. реальній в Снятинї; П. Церловского в ґімн. в Сяноцї; Фр. Новославского в ґімн. II в Ряшеві; дра Кароля Загаєвского в II шк. реальній у Львові; Ів. Пенцака з Кракова в ґімн. II в Ряшеві; Ореста Гандяка з Чернівцїв в ґімн. рускій в Тернополи; Мечислава Скибиньского в ґімн. в Самборі; Йосифа Винньовского в шк. реальній в Коросні; Дмитра Вайцовича з Ряшева в ґімн. в Стрию; Антонія Хробовского з Кракова в ґімн. в Бережанах: Мих. Радомского з Перемишля в ґімн. в Яслї; Казим. Струтиньского зі Станиславова в ґімн. польскій в Коломиї; дра Ан. Ломницкого зі Львова в ґімн. I в Тарнові; Ґустава Леандорского з Сянока в ґ. II в Тарнові; В. Туропа з Ряшева в ґімн. польскій в Тернополи; Ан. Новака, з признанєм єму veniam aetatis в шк. реальній в Ярославі; Йосифа Махновского в ґімн. I в Ряшеві; Ів. Яроша з Кракова в ґімн. польскій в Коломиї; Фр. Верґера в II. шк. реальній у Львові; дра Антона Корчиньского із Стрия в II шк. реальній в Кракові; Ів. Козака в Кракові в шк. реаль. в Коросні; Арнольда Беллянда зі Львова в шк. реаль. в Тернополи; Тадея Розумского з Кракова в шк. реаль. в Ярославі, дра Каз. Ярецкого в II шк. реальній у Львові; Ів. Схадена в I шк. реаль. у Львові.

— **П. Віцепрезидент** висшого краевого суду др. Дилевский повернув з люстрациї окружного суду в Тернополи до Львова і обняв урядоване.

— **З нотарияльних кругів.** П. Мінїстер судівництва переніс нотарів: Конст. Телишевского з Бучача до Коломиї, а В. Чеховича з Войнилова до Бучача.

— **Зміна властителя.** Маєтність Довге і Стрихівцї над Днїстром, простору 1932 моргів, купив на власність п. Август Щуровский, радник Намісництва.

— **Загадочна смерть.** В Вориславі найшов дня 25 с. м. послугач машиновий Антін Войтович в збірнику води в копальни Лаща трупа 19-лїтної Анни Кабан, що служила у Николая Черевика і від 9 днїв пропала. Слїдство викрило, що мусїв єї хтось убити, а відтак кинув до води, бо мала хусткою завязані очи і губу. Арештовано поки що єї господаря Черевика.

— **Самоубийство з розпуки.** Від Жовкви пишуть: Дня 26 червня позбавив себе житя в Честинях, жовківского повіта, богатий і дуже порядний господар і церковний провізор Яцко Кашуба, вбивши собі ніж в серце. Причиною самоубийства була розпука. До послїдних 8 місяців похоронив він 4 старших вже дїтий, а жінка боре ся з смертию.

— **На кару смерти** засуджено в Кракові 24-лїтного слюсарского челядника Ів. Ґреґорского і 20-лїтного бронзівника Ів. Соболя за скритоубийство і обрабоване крамаря Клеща. Оба признали ся до злочину і при тім заявили, що хотїли добути средств на вигідне житє.

— **Нещастна пригода.** З Тернополя пишуть: Дня 30 червня лучило ся в тутешній рускій ґімназиї велике нещастє. Дві кляси тої ґімназиї, а то II і IV містять ся в старім будинку. Той будинок тепер направляють і робітники розібравши дах, розвалили стїну і скидали цегли на землю. По 10 годинї рано користаючи з перерви, вийшли ученики на вузке подвіре. Нараз упав цїлий ґзимс першого поверха з цеглами. Під ним були як раз ученики IV-ої кл. Федун, Гук і Процків. Першому з них Федунови розбили цегли голову так що мозок вискочив; Гук тяжко ранений в голову і руки; Процків був на тілько щасливий, що цегли побили єму лиш легко ноги. В безнадійнім станї відвезено Федура і Гука до шпитал я, де они борють ся з смертию.

† **Померла** Мария Рудавска, учениця IV-ої кл., сирота по гр.-кат. съвященику, дня 28 с. м. в Самборі, в 13-ім роцї житя.

— **В справі лихварских товариств** Найвисший трибунал у Відни видав в послїдних днях важне рішене в справі лихви кредитових товариств в Галичинї. Притоку до сего ореченя дав „Handels- und Creditbank“ в Чорткові, стоваришене зареєстроване з ограниченою порукою. Є то звичайний в Галичинї провінціональний „баночок,“ що спочивав в руках самих лихварів і дер шкіру з довжників, що були майже виключно селяни. Вправдї властивий процент від уділених позичок виносив лише 9 процент, однак всякі додатки, як адміністрацийні, на резерву і т. д. підносили той процент до 13! Супротив того державна прокуратория обжалувала директора „банку“ Погорілеса о лихву, а окружний суд в Тернополи засудив єго на місяць арешту і 200 К гривни. Директор вніс против того вироку відклик, але касацийний трибунал у Відни потвердив вирок першої інстанциї. Вирок той має велике принціпіяльне значінє. Товариств, що беруть 13% і висше від уділених позичок, є ще дуже богато, особливо між „банками“ того типу, до яких належить чорткївский. Найчастїйше не беруть они того проценту прямо. Беруть звичайно 9%, але до того прибувають всякі „додатки.“ А часом доходить ся до того самого результату иншою дорогою — хитрим обчислюванєм. Тому рішене найвисшого трибуналу є важною перестерогою для всїх подібних лихварских товариств.

— **Родинна траґедия.** Професор правничої академії в Пряшові на Угорщинї др. Моріс застрілив вчера в Будапештї доньку професора реальної школи Кріммера, а відтак відобрав с м собі житє. Причиною сего була відмова родичів панни єї руки задля неморального житя Моріса.

прошу панї... він хотїв єго певне поцїлувати в руку.

— Хотїв єго поцїлувати в руку?... І убив єго?... Незвичайно дивна істория — сказала стара панї. — То одно певне, що коли єго зловлять, то безперечно повісять єго.... Бачиш, до чого тут доводять ті всілякі... товариства.... Я би показала тим всїм Гомперсам!... Уважай, аби они й тебе не зловили в свої сїти....

Анна бачила, що єї панї цїлком щиро говорить, а пригода Матвія додавала єї словам ще більше значінє. Але коли раз підчас неприсутности панї прийшов знов лист з єї адресою і з такою як перше самою печаткою, удала ся она з просьбою о перечитанє єго не до старої панї, лише до одного з столівників. То був мовчаливий і непривітливий чоловік, що нїколи не грав в карти з своїми господарями і до Анни не сказав нї одного займавого слова. Сидів все в своїй комнатї і часами писав та робив якісь обчисленя цїлими днями. Дома говорили про него, що він уважає себе винахідником. До того чоловіка мала Анна необмежене довірє і велике поважанє перед ним.

Він взяв їй з руки лист і переклав єго совістно слово за словом. Зміст листу дуже здивував Анну; стояло там, що комітет товариства довідав ся, що міс Анна служить під такими услівями, що по перше понижують людске достоїнство своєю неясностию, а по друге не годять ся американьскими постановами що до висоти винагороди. Десять долярів на місяць і один вільний день в тиждни — то найнизші жаданя, які ухвалено на одних зборах „товариства домашної служби“. В наслїдок того взиває ся єї другий раз, аби приступила в члени товариства і поставила своїй пани висші жаданя, бо инакше єї товаришки були би примушені уважати єї „ворогом служниць“.

Анна вислухала налякана тої дивної відозви.

— А щож менї стане ся? — спитала перекладника з витріщеними від зачудованя очима і не розуміючи, хто то властно пише і яким правом.

— Я не мішаю ся в такі річи — відповів мовчаливий харчівник непривітливо і взяв ся знов за свої папери. Але замість букв бачив заедно перед собою налякане лице хорошої, молодої дівчини, що так безпомічно глядїла на него і він з невдоволенєм обернув ся знов до неї, насунувши очищі на чоло.

— Ти ще тут? — спитав глядячи на Анну своїми короткозидними очима, що немов би глядїли понад неї, або бачили щось за нею. — Дивно: твоє лице перешкаджає менї.... Ти питала мене, що я о тім гад■.... Отже так: після моєї гадки то всьо дурницї! Колись і я вірив в ті забавки і одушевляв ся ними, доки аж не зрозумів, що лише наука може всї людскі відносини змінити. Розумієш: наука! Таке питанє не розвязує ся на улици, лише в кабінетї ученого... Ось тут, бачиш (він поклав руку на папір) розвязка всїх тих питань. Вскорі всї дізнають ся.... ти також. Ну, а тепер — іди з Богом. Твоє лице перешкаджає менї.... А моє дїло важнїйше і для тебе як всї ті дурницї.

Він знов похилив ся над своїми плянами і обчисленями і махнув лївою рукою на знак, що Анна може відійти. Анна пійшла до кухнї і роздумувала, що тут не всьо так як у нас та що она нїколи ще не бачила такого дивного пана, котрий би в такий торжественний спосіб говорив такі незрозумілі річи.

Хотїла ще Диму і Рожу поспитати о раду. До церкви ходила все попри дім Борка і вже затямила собі дорогу. Раз, коли панї лишила ся дома і післала єї саму до церкви, зайшла дївчина на хвилю до Борка. Рожи і Джо на не було, а Борк був дуже занятий. Она довідала ся від него лише тілько, що Дима відїхав, бо відповідь на лист вкінци надійшла і Лозиньскі взяли єго до Міннесоти. То прийшло для него в саму пору, бо єго приятелї, Ирляндцї, розійшли ся, таммані гель не потребувала вже єго услуг, а він все ще не найшов нїякої роботи.... Хвилева слава з причини появи єго портрету в часописях лиш трохи потїшила Диму по утратї приятеля. Впрочім публика перестала вже займати ся подіями в центральнім парку, особливо коли ще показало ся, що й здоровлє містера Гонкінса, що цїлком не був убитий, вповнї поправило ся.

Істория з диким уступала все більше і більше назад, на четверту, пяту, шесту сторону, а на першій писали ся кілька днів пізнїйше, в недостачі инших сензацийних предметів, портрети міс Лісї і містера Фреда, двох ще дуже молоденьких осіб, що своїм родичам, звістним новойорским мілїонерам, зробили несподїванку і без їх дозволу повінчали ся в Бальтіморе. Там, де був уміщений портрет нашого земляка, глядїла тепер на читача з чорних палких очий весела кучерява головка міс Лісї і то рисована тим самим оловцем.

З того видко, як легко в тім краю стати славним і як коротко та слава триває....

І лише Дима та Лозиньскі читали ще про Матвія і гадали, що мають робити, аби найти бідолаху, що пропав знов без слїду в людскім мори.

XXVI.

А сам предмет загальної цїкавости їхав вечером в дни славного мітинґу поспішним поїздом через Детроа, Буффальо, Ніяґару і Чікаґо.

Як він до того поїзду дістав ся, сам не міг пізнїйше сказати. Скоро тоді по мітинґу

— **Конкурс.** Щоби дати можність руским дівчатам научити ся жіночих робіт і тим забезпечити собі на будуче удержане, постановила Дирекция Жіночої Спілки промислової „Труд“ розширити дотеперішну бурсу в 25 на 30 місць і в наслідок того розписує отсим конкурс на 5 місць в тій бурсї. Услівя принятя ось такі: 1) Скінчений 14 рік житя; 2) Сьвідоцтво здоровля; 4) Зобовязане підписане родичами або опікунами бути в бурсї через 3 роки, конче потрібні до фахового образованя; 5) Зобовязати ся заплатити 4 корони вписового, а крім того платити за помешкане харч і науку в першім році місячно по 20 корон, в другім по 10 кор., а в третім році дає ся помешкане, харч і науку безплатно. Що дотикає обсягу науки в бурсї, то дівчата учать ся одного з трех фахів, то є: 1) шитя і крою білля, гафту білого, гафту кольорового і т. и. 2) шитя і крою суконь, 3) робленя капелюхів дамских, 4) робіт артистичних, рахунковости купецкої, манїпуляції канцелярийної і языка німецкого. Для доповненя загального образованя закладає Дирекция бібліотеку. Поданя о приняте належить внести письменно до Дирекциї Жіночої Спілки промислової „Труд“ Львів Ринок ч. 39 найдальше до 10 липня.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 липня. Звістний літерат і новеліст, проводир сіоністів, Теодор Герцель помер тут вчера.

Льондон 4 липня. Даньский пароход „Норґен“, що віз около 800 даньских і фінляндских подорожних, наїхав вчера на скалу і розбив ся. Здогадують ся, що згинуло 700 людий. Часописи доносять, що виратувало ся лиш 27 людий.

Дянце (Giangtse) 4 липня. Підполковник Юнґгузбанд конферував з тибетаньскими посередниками і зажадав від них, щоби Тибетанцї ві второк уступились з кріпости. Посередники не дали ще відповіди.

Петербург 4 липня. Вість о мобілїзациї І корпуса армії потвердив оголошений нинї царский указ. Бриґада піхоти резерви і дві бриґади артилериї з відповідним виеквіпованем будуть вилучені з І. корпуса армії і будуть стояти під проводом команданта 18 го корпуса. Натомість одержить змобілїзований корпус армії відділи виділені з инших округів.

Токіо 4 липня. Тоґо доносить, що фльотилля торпедовців дня 27 червня о півночи заатакувала російский корабель з двома маштами і трома коминами, стоячий на сторожи у внутрішній пристани Порт Артура. Корабель той знищено і він затонув. Та сама фльотилля торпедовців вела опісля борбу з російскими контрторпедовцями, з котрих один затонув. Японцї стратили 14 убитих і 3 ранених.

НАДІСЛАНЕ.

товпа задержала ся, скоро він зрозумів, що дальше не буде нічого і що нічого не може бути, як лиш хиба щось найгіршого, скоро вкінци побачив лежачого Гопкінса на місци, де упав, з блїдим як у трупа лицем і замкненими очима, задержав ся, розглянув ся дико довкола себе і почув, що аж в тім місті досягла єго погибель. Від тої хвилї став знов безпомічним як дитина і біг послушно за одним довгоногим Італїянцем, що вхопив єго за рамя і тягнув за собою.

Через площу бігли разом з другими, відтак завернули в бічну уличку, а вкінци зійшли до якоїсь пивниці, де було ще кільканайцять инших утікачів, по части понурих, по части видимо вдоволених з нинїшного дня. Понурі були старі, вдоволені молоді хлопці, а між ними і довгоногий спаситель Матвія. То був той самий молодий чоловік, що клепав Матвія по плечи і мацав єго мязи. Тому веселому хлопцеви видко дуже припав до вподоби спосіб, в який Матвій розправив ся з поліциєю. Він і кількох єго товаришів кинули ся за Матвієм, коли він боров ся, але відтак, коли товпа задержала ся і не знала, що дальше почати, зрозумів він сейчас, що тепер не лишає ся иншого виходу, як чим скорше щезнути, бо справа взяла дуже поважний оборот. І він уважав своїм обовязком подбати також про дивного чужинця.

З бічної улиці переведено Матвія до якогось довгого, вузкого і досить темного будинку. Тут зібрало ся може яких двайцять до трийцять осіб ріжних народностий, що чуючи ся безпечними живо обговорювали події дня. Они перечили ся; одні казали, що мітинґ цілком непотрібно розбито, другі старали ся доказати, що противно всьо дуже добре зложило ся, а бійка з поліциєю зробить навіть більше вражіня, як „умірені“ бесіди містера Гомперса. Всьо то привело вкінци спорючих на питане: Що робити з тим дивним чужинцем?

Приступили до Матвія і почали до него говорити всїлякими бесїдами, але він глядів лиш на них сумно своїми синїми очима та повтаряв: Міннесота... Дима... Лозиньский.

Вкінци прийшов довгоногий молодець до заключеня, що не полишає ся нічого иншого, як Матвія переодіти і вислати зелїзницею до Міннесоти. Принесено одіж, що сейчас потріскала у всїх швах, коли Матвія в неї одїли і заведено єго відтак до одного голяря, що належав до членів товариства. Спершу хотів Матвій боронити ся, але коли єго молодий опікун зробив на шиї пальцем знак, немов би закладав посторонок, він зрозумів, о що іде і піддав ся терпеливо своїй судьбі. За десять мінут глядїло на него з малого зеркала цїлком чуже лице з коротко підстриженим вусом і малою американьскою борідкою.

Молодий чоловік поклепав Матвія по плечи. Лозівець зрозумів, що ті люди старали ся о него, хоч дивував ся, що той безжурний нарід супротив єго сумного положеня виявляє таку цїлком єму незрозуміл у веселість. Остаточно цїлком перемінений пійшов він вечером послушно з молодими людьми на дворець. Тут відобрано від него гроші, куплено білєт і звернено решту — дуже невелику — разом з білєтом, котрий заткнено за стяжку від капелюха. Перед відходом поїзду приніс довгий ще дві фляшки овочевого вина, велику булку і кілька овочів, всьо красно зложене в коши. То зворушило Матвія до глубини і він обіймив свого добродія сильними раменами.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4 35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного. Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск. Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Полїсюк і Патрах
в Стрию
поручають
свої правдиві стрийскі
КОСИ
з сріблистої стали, заосмотрені охоронною маркою „сїчкарня“. Коси визначають ся неввичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільній довжинї і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80,	1·90,	2,	2·10,	2·20,	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40,	2·60,	2·80,	3,	3·40.	

За всї повисші прикмети наших кіс приймаємо ґарантию.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Євереким
в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у
Антона Хойнацкого

МИЛО ШІХТА

„Олень“ Знаки охоронні „Ключ“

Найлїпше, найвидатнїйше, а тим самим найдешевше мило без всяких шкідних домішок.

Всюди до набутя.

Купуючих просить ся о звернене уваги на напис: „ШІХТ“, що єсть на кождій штуцї мила, як також на один з наведених охоронних знаків.

Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гаусмана ч. 3, — принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находять ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Інсерати
(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всіх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гаусмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ,** ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА
поручає
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.
Зїля ті, витворювані з найлїпших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і процесів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в літнім станї рано і вечером.
Цїна 50 сот.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід
в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНІСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНІСТРА в кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНІСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР удїляє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНІСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“
у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНІСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).